Staby-stafetten
-derfor faldt valget på en stabyhoun

Af Louise Buur, formand Dansk Stabyhoun

Vi har begge haft hunde i barndommen – begge af racen labrador. Med 2 teenagere i huset, og ønsket om, der brændende ønskede sig en pelset legekammerat, kunne vi fyldestgøre familielivet med en kærlig familiehund og søgningen efter den rette race begyndte.

Vi talte længe og grundigt om det og var hurtigt enige om, at vi ønskede en hund af en vis størrelse, om end lidt mindre end en labrador. Vigtigst for os var: en hund, der kunne indgå naturligt i vores hverdag sammen med os, dele vores interesse for aktiviteter, natur og udendørsliv. Den skulle kunne løbe ture med os, træne sammen med os og være en aktiv del af familien. En, hund, vi kunne have med på ferie og på besøg.

Vi var oprindeligt ikke en jagtfamilie, men var meget begejstrede om energien og træningsvilligheden hos flere jagtracer. Vi besøgte opdrættere af både Welsh og Engelsk Springer Spaniel, Nova Scotia Duck Tolling Retriever (Toller) og Breton. Forud for dette har vi i årevis haft glæde af at passe en skøn "feriehund", Zelma. Hun er en blanding af Breton og Springer, sort/hvid, vejer omkring 14 kg og var på mange måder præcis det, vi søgte. Udfordringen var blot, at hun var en blandingshund, og derfor ikke let at finde magen til.

En dag dukkede der pludselig et billede op på Facebook af en smuk sort/hvid hund. Den udstrålede noget helt særligt. Vi fik kontakt med ejeren og blev inviteret på besøg. Abby er en smuk Stabyhoun, som på det tidspunkt var knapt 2 år. Vi blev mødt af en kærlig familiehund, der både havde energi og nærvær, men også hurtigt lagde sig ved vores fødder og var en del af selskabet.

I tiden efter besøget, læste vi om racen, undersøgte alt det, vi kunne finde. Vi læste grundigt op og blev hurtigt overbeviste om, at Stabyhoun var den helt rigtige race for os. Et lille års tid senere var vi så heldige at blive ejere af Abbys søster, Cia, som kom fra samme mor, Missescleo fra Samsø Stabyhoun. Hun havde fået et kuld bestående af fem hanner og tre tæver – og vi blev matchet med lille Cia, eventyreren. Vores lille hvide spøgelse.

Størrelsen passer perfekt – hun er nærmest lydløs i vores hjem. Hun er glad, kærlig, kælen, smuk og ligetil. Hun er træningslysten, selvstændig og klog. Dog keder hun sig ved for mange gentagelser, så det stiller krav til vores træningsmetoder, hvilket kun gør det sjovt. Hun er en del af familien og er tilfreds blot ved at være med os.

Vi har trænet mange forskellige ting med hende igennem nu snart 4 år. Hun kan være alene, hun kan passes ude, er fantastisk ved alle børn, voksne og hunde. Er en god vagthund, der gør, når hun skal og nyder naturen med os. Vi har trænet hende i både lydighed og mentalt, så hun er enormt mentalt stærk og udfordrer det ukendte. Er stort set ikke bange for noget, på ingen måde skudræd og samtidig enormt empatisk, hvor vi tydeligt ser, at hun tilpasser sig de mennesker og hunde, der er omkring hende.

Da Cia var godt halvandet år, begyndte vi at træne Schweiss-spor med hende. Det har aktiveret et spændende jagtgen hos hende. Det er sjovt at se hende folde sig ud i skoven.

At vælge en Stabyhoun som vores første hund som familie, er det bedste valg, vi kunne forestille os.

Det var første fortælling om at få en Stabyhoun som familiemedlem. Jeg giver hermed stafetten videre til fortællingen om Ossie, fortalt af Renata Nielsen.